

SLADKÝ ŽIVOT

Trish Moreyová

Hněv
na Santorini

 HARLEQUIN®

TRISH MOREYOVÁ

HNĚV NA SANTORINI

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

dvě z knížek, které si můžete tento měsíc přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, pracují s podobnou myšlenkou. Hlavní hrdina se z nějakého (nesmyslného) důvodu za něco chce hlavní hrdince pomstít. A pomstu plánuje deset let. Dokážete si to představit?

DESET LET!!!

Napadlo mě podívat se, co jsem Vám psal v tomhle dopise před deseti roky. Dopis vyšel v knihách pojmenovaných například Růže z Marwanu, Svedena na Capri, Osudná jachta, Únos z Maroka či V římském muzeu. Vzpomenete si ještě, o čem tak ty knihy mohly být? Musím se přiznat, že i já mám problém si to vybavit.

Děti hlavních hrdinů těch příběhů jsou na druhém stupni základní školy a některé už možná pomalu nastupují na střední... A celou tu dobu hrdinové jiných příběhů plánují pomstu!

Pomsta mně vždycky přišla jako taková podivná věc. A deset let plánovaná pomsta... vždyť to je šílenství! Oč se ti lidé připravili?!

Naštěstí, a to Vám prozradit můžu, nakonec všechno dobře dopadne a láska zvítězí.

Těch deset let jim ale nikdo nevrátí!

S láskou

Váš Harlequin

Trish Moreyová

HNĚV NA SANTORINI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Consequence of the Greek's Revenge

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2018 by Trish Morey
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5336-9 (EPUB)

ISBN 978-83-276-5337-6 (MOBI)

ISBN 978-83-276-5338-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Stavros Nikolides zemřel.

Alexios Kyriakos přečetl na internetu úmrtní oznámení a sevřel ruce v pěst. Muž, k němuž jeho otec vzhlížel a důvěřoval mu jako nikomu jinému, muž, který otce zradil, zruinoval a svým krutým jednáním způsobil smrt obou jeho rodičů, dostal těžký infarkt uprostřed zábavy na jednom z proslulých večírků, které pořádal na své jachtě. Jeho život skončil ve chvíli, kdy v jedné ruce držel šampaňské a ve druhé svou spoře oděnou milenkou.

Je mrtvý.

Proč necítím obrovské zadostiučinění?

Vstal od stolu, protože vsedě nedokázal zprávu pořádně vstřebat. Došel k prosklené stěně kanceláře a zadíval se na město. Pod ním se rozprostíraly Atény až k Akropoli. Vzduch nad ruinami Parthenónu se v horku chvěl.

Bohové svou pomstu dokonali.

Proč necítím zadostiučinění?

Protože takhle to nechtěl. Cítil se podvedený, zbavený možnosti zničit Stavrose vlastním přičiněním. Zbavený možnosti vyrovnat se s ním po svém, a to ve chvíli, kdy měl konečné zúčtování na dosah ruky.

Alexios otci slíbil, že se Stavrosovi pomstí. Pomstu spřádal deset nekonečných let. Neprosil se bohy o pomoc, nechtěl, aby za něho vyrovnali účty. Proč se teď do toho vložili?

Díval se na pahorky, na nichž turisté v té dálce vypadali jako hemžící se mravenci. Díval se na Parthenón a na velkolepý chrám bohyně Athény Niké, jako by tam hledal odpověď. Athena – blesklo mu hlavou.

Athena.

Vrátil se ke stolu, sedl si k počítači a roloval pod úmrtní oznámení, dokud nenarazil na fotografie, které hledal. Byly tam dvě. Na jedné zrnité fotce ležela v úsporných plavkách na palubě jachty zakotvené na pobřeží Amalfi, na druhé ve velkých tmavých brýlích a s odmítavým výrazem v přepadlé tváři odstrkovala kamery a mikrofony reportérů usilujících o snímek a její reakci na otcovu smrt.

Athena Nikolidesová. Sedmadvacetiletá Stavrosova dcera, která vzešla z jeho krátkého manželství s australskou modelkou a herečkou, je teď bezpochyby dědička obrovského majetku – majetku, který její otec nakradl.

Athena Nikolidesová.

Majitelka nádherné tváře po matce a nepoctivě získaného bohatství po otci.

Tady je moje pomsta.

DRUHÁ KAPITOLA

Athena seděla na zahrádce malé kavárničky. Ani si nevšimla, že číšník před ní položil šálek s objednanou kávou a sklenici s vodou. Neviděla kalderu hluboko dole pod sebou, nevnímala nádhernou scenérii, neviděla moře, jehož hladina se třpytila pod zářivým sluncem.

Nakonec její pozornost upoutaly tři zakotvené výletní lodě, nebo spíše jejich pasažéři, kteří se po dni stráveném stoupáním po strmých dlážděných uličkách města, vraceli unaveně k lodím. Líně pozorovala malé loďky, které křižovaly kalderu, přijížděly a zase se vzdalovaly. Jejich pendlování bylo uklidňující.

Zhluboka se nadechla svěžího slanečného vzduchu a pomalu vydechla. Cítila, že napětí v ramenou a šíji se pomalu rozplývá a hlava ji přestává bolet. Začala ji bolet ve chvíli, kdy přišla do sterilních kanceláří otcových právníků v Aténách, a přestala ji bolet až po příjezdu na Santorini. Rytmičké pohyby lodí a třpyt moře na ni jako pokaždé měly blahodárný vliv.

Bolest hlavy vyvolal šok, to si uvědomovala. Šok a vypětí, které musela vynakládat, aby dokázala sledovat rozhovory právníků vedené v rychlé řečtině. Její znalost jazyka a konverzační schopnosti bohatě

postačovaly pro univerzitní studia a běžný život, ale na příval právních termínů, které si musela v duchu překládat, už nestačily.

Nakonec zvedla ruku, aby je zarazila. Ozámila jim, že nic nechápe, že jí nic z toho, co říkají, nedává smysl. Naštěstí se jí jednomu z právníků zželelo a řekl anglicky: „Je to prosté, Atheno, váš otec vám odkázal všechno. Všechno, co měl. Všechny obchodní společnosti, všechny pozemky a všechny domy. Odkázal vám všechno do posledního eura.“

A přesto, že tentokrát tomu porozuměla, nedávalo jí to o nic větší smysl.

Zavrtěla hlavou, což později udělala ještě mnohokrát, protože si to nedokázala v hlavě srovnat. Postrádalo to veškerou logiku. Byla zmatená.

Přišla do kanceláře, i když netušila, proč ji předvolali, a odcházela o hodinu později ještě zmatenější, protože se z ní náhle stala jedna z nejbohatších žen v Řecku. Otec, kterého prakticky neznala a který jí před lety vydědil, protože nedokázal skousnout rebelské období jejího dospívání, jí v závěti všechno odkázal: veškerý majetek, dům v Aténách, superjachtu i s helikoptérou a jako třešničku na dortu – ostrov v Egejském moři.

Vůbec to nečekala.

Dopila kávu a zahleděla se na muže, který vedl za provaz oslíka letargicky klopytajícího a unaveného z dopravování starších nebo movitějších pasažérů výletních lodí po strmých stezkách nahoru do města.

Odpoledne už pokročilo, ale proud návštěvníků ostrova Santorini neřídil. Okouzlovala je nádhera kaldery s modrou průzračnou vodou, malé sopečné ostrůvky kolem ní, strmé svahy, na nichž byly přilepené

bílé domky malých vesniček. Divokou krásu ostrova korunovaly proslulé a kouzelné západy slunce.

Nejen to byly důvody, proč to tady Athena milovala. Milovala ostrov kvůli jeho historii, milovala jeho živelné počasí, dokonce měla ráda i občasný silný vítr, který hrozil, že člověka srazí z okraje kráteru dolů. Teď foukal jen teplý větřík, ale cítila se, jako by jí zmítal víchr.

Ale udělala jsem dobře, že jsem jela právě sem, pomyslela si.

Cítila se tu jako doma.

Ostatně – kam jinam bych měla jít?

Do Melbourne, kde po rozvodu rodičů vyrůstala, kde měla všechny kamarády ze školy? Nebo snad do malé vesničky, odkud pocházel její otec, a kde, jak si vzpomínala, byla jednou jako dítě? I tam by mohla jít, ale všude by ji hned poznali.

V Melbourne by ji hned obklopili přátelé a známí. Ve vesnici by ji rodina vítala jako dávno ztracenou příbuznou. Všechny tety, strýcové, bratřenci a sestřenice – většinou vzdálení – by ji objímali, slzeli a vyptávali se. *Bylo by to milé, ale neměla bych čas na přemýšlení.*

A po rozhovoru s právníky dnes dopoledne potřebovala čas na přemýšlení víc než jindy.

„Smím?“

Byl to hlas, který ji donutil, aby zvedla pohled, i když obvykle na takovou otázku jen mávla na souhlas rukou. Hlas, který přehlušil okolní hluk, byl silný a výrazný a tak hluboký, že skoro vnímala jeho vibrace. Hlas, který se k němu hodil, jak vzápětí zjistila. První slovo, které ji napadlo, když se na něho podívala, bylo *dokonalý*. Vysoký a snědý, s ostře řezanými rysy, s hustými tmavými vlasy po

stranách sčesanými dozadu, vlnitými. V ruce držel šálek s kávou.

Měl tmavé hluboké oči s dlouhými řasami. Usmál se a jí zatrnulo.

„Ano, jistě.“

Posadil se na židli vedle ní, nechtěně o ni zavadil nohou. Málem vyskočila. Odtáhla rychle nohy a snažila se zklidnit dech.

„Máte ráda silnou kávu.“

Nebyla to otázka.

Kývla, nedívala se na něho. „Pomáhá mi to přemýšlet.“

„Přemýšlení neškodí,“ prohlásil. Napil se kávy a po chvíli dodal: „Ale musíte také myslet na něco, co vás rozveselí.“

Pátřavě se na něho zadívala. „Promiňte, ale my se známe?“

„Nemusíme se znát, abych poznal, že jste smutná. Nebo zadumaná? Jako byste na ramenou nesla tíhu celého světa.“

Mlčela. Nemohla uvěřit, že jí něco takového říká naprosto cizí člověk.

„Ne,“ ozval se do ticha, které nastalo, a hrál si se šálkem s kávou. Všimla si, že má dlouhé štíhlé prsty porostlé jemnými chloupky a pečlivě upravené nehty. „Nikdy jsme se nesetkali,“ řekl a nespouštěl z ní oči. „Kdyby ano, nikdy bych na to nezapomněl.“

Jeho oči a jeho slova ji hladily jako ruka v sametové rukavici. Už dávno, snad celou věčnost, nezažila, že by ji nějaký muž tak přitahoval, takže mu dokázala odpustit, že se s ní bavil způsobem, na jaký by nepřistoupila, když ji oslovil někdo jiný.

Už mohla odejít, nemusela si s ním povídat, protože kávu už dopila. Ale z nějakého důvodu ji bavilo jen tak sedět a užívat si nezvyklou situaci.

„Jmenuju se Alexios,“ představil se a bylo zřejmé, že ani on nikam nespěchá.

„Athena,“ řekla.

„Aha. Bohyně moudrosti a umění.“

Usmála se. „A taky bohyně války.“

Souhlasně kývl, tmavé vlasy se mu zaleskly ve slunci. „To je pravda, ale války vedené z oprávněných důvodů.“

„Znáte řeckou mytologii,“ řekla s uznáním. Zapůsobil na ni.

Pokrčil rameny. „Jsem Řek,“ prohlásil a tím potvrdil její první dojem, přestože mluvili anglicky. „Bylo by zavrženíhodné, kdybych neznal dějiny své země.“

„Takže, Alexie –“ Na chvíli se zamyslela. „Podle toho, co říkáte, soudím, že jste mírumilovný člověk a uznáváte zdravý rozum, nemám pravdu?“

Usmál se. Když se usmíval, byl neodolatelný, uvědomila si znovu. Mírný vánek si pohrával s košilí, kterou měl u krku rozepnutou. Pohled se jí automaticky zastavil na opáleném krku a poodhalené hrudi.

„Bohyně války a zastánce zdravého rozumu. Kdybychom spojili své síly, svět by byl hned bezpečnější místo pro všechny lidi, nemyslíte?“

Uvědomila si, že na něho neomaleně civí. Rychle odvrátila pohled. A také si uvědomila, že s ní flirtuje. Uživala si to, ale nedokázala na to reagovat. Neuměla flirtovat. Na flirt nebyla nejspíš dost sebevědomá nebo neuměla, či nechtěla, udělat první krok, o druhém nemluvě. „To nevím.“

Kolem jejich stolku se protáhl starší, asi manželský pár. Byli to Američané. Vzrušeně hovořili a nemohli se dočkat, až se budou moci kochat vyhlídkou. Athena využila vyrušení, odsunula se trochu od stolku a zahleděla se na kalderu. Předstírala zájem

o zakotvené výletní lodě a o hemžení turistů. *Zdá se, že přijel na ostrov na jednodenní výlet a já jsem pro něho jen dočasné rozptýlení. Za chvíli dopije kávu a půjde dál.*

„Mám velký problém,“ prohlásil. Zřejmě se odmítl přizpůsobit jejím očekáváním. „Možná, že by mi žena pojmenovaná po bohyni moudrosti mohla pomoci.“

Pohledem se k němu vrátila, přimhouřila podezřívavě oči. „Nevím jak.“

„Jak určitě víte, zanedlouho bude nad nejromantičtější ostrovem na světě zapadat slunce, a já budu večerět sám.“

„A co s tím můžu udělat já?“

„Můžete mi pomoci tím, a skutečně bych to velmi uvítal, když povečeříte se mnou.“

Vzdychla, naposledy se zahleděla na třpytivou hladinu kaldery. Zklamal ji. Povídat si nad kávou s neznámým mužem, i když úchvatným, to byla jedna věc, ale jít s ním na večeři – to bylo něco jiného. Slyšela spoustu historek o mužských, kteří se vmluvili osamělým ženám a naslibovali jim romantické zážitky. Přitažlivý muž a kouzlo místa, kde se s ním seznámily, byly přesně dvě věci, které měly ženy varovat. Měly zpozornět.

Dopolední schůzka s právníky a jejich překvapující informace byly další důvody, proč se mít na pozoru.

Alexios to vědět nemohl. Kromě právníků v Aténách to asi nevěděl nikdo. Radili jí, aby byla opatrná, protože velký majetek přitahuje velké podvodníky, což znamenalo, jak říkali, že musí být opatrnější než jindy.

„Je mi líto. Nehledám gigola. Možná byste se měl obrátit...,“ úmyslně teď přejela pohledem po jeho

poodhalené opálené hrudi ve výstřihu košile, „... se svým *problémem* na někoho jiného.“

Zaklonil hlavu a rozesmál se. Košile se mu rozevřela ještě víc a zahlédla svalnatou hrud. Málem cítila, jak z něho prýští testosteron.

„Gigolo mi ještě nikdo neřekl.“

Bože, ten je krásný a sexy.

„Ne? Nemáte ve zvyku oslovovat v barech ženy, které vám připadají smutné a osamělé?“

„Jen ty nejkrásnější.“

Teď se rozesmála Athena. Nemohla si pomoci. Jejich rozhovor byl docela vtipný a ten člověk byl neskutečně sebevědomý, ale zároveň vnesl do její nezáviděníhodné situace trochu humoru. Byl jako závan čerstvého vzduchu. Nepamatovala si, kdy se naposled zasmála.

Usmíval se. „Vidíte? Měla byste se smát častěji. Když se smějete, jste ještě krásnější.“

Totéž mohla říct o něm. Úsměv zvedl koutky jeho úst a změkčil jeho tvrdé rysy, ústa měl náhle vlídnější, a pohled vřelejší.

A jeho oči? Díval se na ni, jako by ji znal. Bylo to zneklidňující. Ale to nebylo možné. *Nikdo nevěděl, kdo jsem. Nikdo nevěděl, že jsem tady.* Z budovy, kde sídlili právníci, zamířila rovnou do svého bytu, sbalila si zavazadlo, a let si zabukovala až v taxíku cestou na letiště.

„Takže?“ ozval se po chvíli. „Jak jste se rozhodla? Buď se mnou půjdete na večeři, nebo strávíte večer o samotě a budete litovat, že jste moje pozvání odmítla.“

„Jste si velmi jistý sám sebou.“

„Jsem si velmi jistý tím, že chci s vámi povečeřet. Chci vás lépe poznat.“

„Proč?“

„Protože mám pocit, že to, co objevím, se mi bude líbit. A hodně líbit.“

Nevěřičně potřásla hlavou. Nemohla uvěřit, že ji to láká. Nikdy nechodila na rande naslepo. Nenechávala se balit v kavárnách. Nenechávala se balit vůbec. Hlásek v hlavě se jí ptal, jestli by na tohle neměla pro jednou zapomenout i přes varování advokáta. Hlásek se zjevně spolčil s naléhavými pohledy Alexiových očí. *Proč bys s ním nemohla jít na večeři?* ptal se vtíravý hlásek. *Co je špatného na tom, když tě přitahuje muž jako on a když přistoupíš na jeho hry?* Nikdo ji neznal, a i kdyby lidé viděli její fotku v novinách, nevěděli, jak se jmenuje. *Lidem budu možná připadat povědomá, ale nejsem tolik zajímavá nebo proslulá skandály, aby mě pronásledovali paparazzi.*

Léta dopívání měla trochu divočejší a tak o tom něco věděla. Teď už byla dospělá, a určitě zodpovědnější. Věděla, že se nemá příliš vystavovat očím veřejnosti. A to znamenalo zbytečně neriskovat v jakémkoliv ohledu, i když to riziko je velmi pohledné.

„Ne,“ konečně odpověděla. Zdravý rozum vyhrál nad lehkomyšlností a nedovolil jí dohadovat se s ním dál, i když hned zvedl ruku na protest. „Bohužel ne. Ale děkuju za popovídání. Bylo...“

„Vzrušující?“

„Zajímavé.“ Pomyslela si, že jeho popis byl výstižnější a blíž k pravdě.

Někdo o ni zezadu zavadil. Říkala si, že to byl asi číšník sklízející nádobí ze stolků. Chvíli ohleduplně čekala, než odsunula židli, aby mohla vstát. „Bylo to příjemné popovídání. Hezký večer vám přeju.“ Natáhla se dozadu, aby si vzala kabelku a tašku. Ale byla tam jen velká taška. Podívala se na zem pod sebe a pod židli.

„Co se stalo?“ zeptal se.

„Moje kabelka,“ vykřikla. „Je pryč.“ Rozhlédla se po zahrádce a zahlédla muže, který se rychle proplétal mezi stolky k východu a pod paží měl její kabelku. Uvědomila si, že to nebyl číšník nebo host, kdo o ni zavadil, ale zloděj. Ohlédl se přes rameno, jako by se chtěl přesvědčit, že ho nikdo nepronásleduje. Vyskočila, ukázala na něho a vykřikla: „Stůj!“ Obrátila se k zírajícím hostům. „Ten chlap mi ukradl kabelku. Zastavte ho někdo!“

„Počkejte tady,“ řekl Alexios a rychle se zvedl. Vyběhl z kavárny, za sebou nechával poražené židle.

Číšník přestal sledovat Alexiův běh a s omluvami přišel k ní. „Můžu vám přinést kávu?“ nabídl jí útěchu.

„Nechci žádnou kávu,“ odmítla ho. Srdce jí divoce tlouklo. V kabelce měla peněženku a pas. Zloděj měl před Alexiem náskok. *Jestli se ztratí v uličkách Théry a jestli o kabelku přijdu...*

Číšník pokývl a za chvíli se vrátil s minerálkou a sklenkou ouza. „Něco na uklidnění,“ prohlásil. Od vedlejšího stoku se na ni obrátila nějaká turistka a útěšně jí poklepala na ruku. Zlobila se na zloděje, kteří okrádají turisty a vyjádřila naději, že Athenin manžel jí přinese kabelku nazpátek.

Neměla to srdce ženu opravit a říct jí, že to není její manžel, že se ještě před chvílí neznali.

Když Alexios vyběhl z kavárny, napadlo ji, jestli její rádoby zachránce není se zlodějem spolčený. Alexios ji zahrnoval komplimenty a vedl bezvýznamnou konverzaci, zatímco jeho komplic čekal na vhodný okamžik, kdy ji okrade. Domnívala se, že je Alexios nějaký gigolo, zatímco to byl obyčejný zloděj.

Neuvěřitelně hezký a okouzlující zloděj.